

forhold i prøvetiden, indebærer, at retten som hovedregel skal fastsætte en ubetinget fællesstraf, i hvilken reststraffen og straffen for det nye forhold indgår. I modsætning til, hvad der skal gælde med hensyn til følgen af rene vilkårsovertrædelser, må det anses for rigtigst at tage det udgangspunkt i loven, at ny kriminalitet fører til ubetinget straf. Retten skal ikke ved udmålingen være bundet til absolut kumulation af reststraffen og den nye straf, men kan fastsætte en lavere fællesstraf. Det bør ikke være udelukket at idømme en fællesstraf, der er kortere end reststraffen.

Når forholdene taler derfor, kan retten i stedet for at idømme en ubetinget fællesstraf idømme en ubetinget straf alene for det nye forhold og bestemme, at det skal have sit forblivende ved den tidligere truffe bestemmelse om prøveløsladelse (sml. § 61, stk. 2, nr. 1). Der kan i den forbindelse træffes bestemmelse om ændring af vilkårene for prøveløsladelsen. Retten har også den mulighed at afsige en betinget dom, som både angår det nye forhold og træder i stedet for den hidtil løbende prøveløsladelse (sml. herved § 61, stk. 2, nr. 2). Retten kan ikke i forbindelse med betinget dom for det nye forhold træffe bestemmelse om, at reststraffen skal fuldbyrdes; derimod følger det af henvisningen til § 61, stk. 2, nr. 2, at der kan afsiges en delvis betinget dom efter reglen i § 58.

6) Spørgsmålet om genindsættelse på grund af andre vilkårsovertrædelser end ny kriminalitet vil efter forslaget fortsat bero på en administrativ afgørelse. Straffelovrådet er opmærksom på, at det ovenfor anførte hensyn til retssikkerheden også — og måske i endnu højere grad — taler for at henlægge kompetencen til domstolene i disse sager. Bevistvivl vil således snarere kunne foreligge, hvor der rejses spørgsmål om genindsættelse på grundlag af andre vilkårsovertrædelser end nyt strafbart forhold, end hvor den pågældende i prøvetiden har begået nyt strafbart forhold. Ved også at henlægge kompetencen til at træffe bestemmelse om genindsættelse ved andre vilkårsovertrædelser end nyt strafbart forhold til domstolene, vil man tillige i højere grad opnå overensstemmelse med reglerne om betingede domme.

Straffelovrådet finder imidlertid, at

spørgsmålet om, hvorvidt kompetencen til at træffe bestemmelse om genindsættelse ved „rene“ vilkårsovertrædelser også bør henlægges til domstolene, ikke kan afgøres uden mere indgående drøftelser med bl. a. de tilsynsførende organer og retterne. Man finder derfor ikke på det foreliggende grundlag at kunne stille forslag om en sådan ændring, men henstiller, at spørgsmålet nærmere overvejes.

7) Det fremsatte forslag til ændring af straffelovens § 40 adskiller sig også fra arbejdsgruppens forslag derved, at det ikke indeholder særlige bestemmelser om de tidsmæssige betingelser for prøveløsladelse efter „genindsættelse“ på grund af ny kriminalitet.

Straffelovrådet er opmærksomt på, at en ordning, hvorefter domstolene ved ny lovovertrædelse i prøvetiden fastsætter en ubetinget fællesstraf, dækkende reststraffen og straf for det nye forhold, efter omstændighederne vil kunne medføre, at den domfældtes muligheder for prøveløsladelse vil blive udskudt til et senere tidspunkt, end det, der vil følge af arbejdsgruppens forslag til ændring af straffelovens § 40, stk. 4, jfr. ovenfor under pkt. 1).

Rådet kan tiltræde, at en forholdsvis beskeden kriminalitet ikke bør kunne medføre en uforholdsmæssig lang frihedsberøvelse, fordi den medfører afsoning af en „reststraf“ af lang varighed. Uheldige resultater af denne art kan undgås gennem anvendelse enten af reglerne i straffelovens § 61, stk. 2, nr. 1 og 2, eller af reglerne i § 58 om kombinationsdom. § 58 kan imidlertid kun anvendes, hvis den ubetingede del af straffen ikke overstiger 3 måneder. Er dette tilfældet, kan retten imidlertid, hvis den vil sikre mulighed for en prøveløsladelse indenfor en rimelig tid, med hjemmel i straffelovens § 61, stk. 2, udmåle en fællesstraf, omfattende reststraffen og straffen for det nye forhold, af kortere varighed end reststraffen, jfr. foran. Denne mulighed, der kun er blevet brugt i et meget begrænset omfang i forbindelse med betingede domme, vil formentlig i højere grad kunne finde anvendelse i de her omhandlede sager.

(b) *Disciplinærstraf af straffecelle (bet. s. 67).*

Arbejdsgruppen har foreslået, at den gældende bestemmelse i straffelovens § 46, stk.